

Nochta Pál Attila Meglátogatás vagy megcsalattatás?

„Lőn pedig, hogy meghala a koldus, és viteték az angyaloktól az Ábrahám keblébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemetteté. A pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak keblében, és ő kiáltván, monda: Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban. Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvetted a te életedben, hasonlóképpen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vigasztaltatik, te pedig gyötrettetel mindenekfelett, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy akik akarnának innét ti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek. Monda pedig amaz: Kérlek azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak házához, mert van őt testvérem; hogy bizonyoságot tegyen nekik, hogy ők is ide, e gyötrelemnek helyére ne jussanak. Monda neki Ábrahám: Van Mózesük és prófétáik; hallgassák azokat. Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, megtérnek! Ő pedig monda neki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.”Lk.16:22-31

Divattá vált manapság az egyházban, hogy csak úgy bejárkálunk a Mennybe, reggelenként mi előtt a munkába indulnánk, gyorsan ellátogatunk a mennyei Jeruzsálembe, kicsit körül nézünk az arany utcákon és személyesen a Mennyei Atyától átveszünk valamilyen hatalmas nagy kinyilatkoztatást, amit aztán felteszünk az internetre és igyekszünk minél több emberhez eljuttatni. Érdekes, hogy annak idején még az Ó és Újszövetségi prófétáknak sem voltak naponta átélte mennyei élményeik, sőt, ami mennyei élményük volt, annak is súlyosan megfizették az árát, mert ezek az emberek szinte egész életükben szenvedéseken és megpróbáltatásokon mentek át, de erre később még vissza fogok térni.

Tisztában vagyok azzal, hogy ezen írásommal nem leszek túl népszerű, mégis, inkább választom a felismert igazság mellett való kompromisszum nélküli kiállást, mint hogy gondolkodás nélkül befogadjak mindenféle úgynevezett mennyei élményről szóló híradást.

Ráadásul az elmúlt napokban emailek tömkelegét kaptam egy Eudoxia nevű hölgy „mennyei” átéléseiről, és ezzel kapcsolatosan többen kérték tőlem, hogy foglaljak állást, hiszen Isten igéje is azt mondja, „Mindent

megpróbáljatok, ami nemes, megtartsátok! A rossznak még látszatától is tartózkodjatok!” (1Tesszalonika 5,21-22 a Csia fordítás szerint)

Először is hadd szögezzem le azt, hogy az Eudoxia nevű hölgy úgynevezett „mennyei” élményeivel konkrétan nem kívánok foglalkozni, ennek az az oka, hogy őt magát személyesen nem ismerem és nincs is jogom a személyeskedéshez sem. Annyit azonban mindenképpen meg akarok említeni, hogy az átéléseiről szóló beszámoló számomra egyáltalán nem volt meggyőző. Az a vehemencia, amelyjel egyesek terjesztették az Eudoxiával készült beszélgetést, számomra rávilágított egy súlyos és szomorú tényre, ma az egyházban az emberek nagyobb tekintélyt tulajdonítanak mindenféle ellenőrizhetetlen forrásból származó „természetfeletti” élménynek, mint Isten igéjének. 2012 június 18-dikán reggel 8 és este 19 óra között átlagosan fél óránként kaptam emailt, melyben arra kaptam felhívást, hogy mindenképpen nézzem meg az Eudoxiával készült riportot a youtube-on.

Az email küldői közül néhányan még arról is biztosítottak, hogy amennyiben az élménybeszámolót nem fogadom el, akkor bolond szűz vagy farizeus vagyok. Soha nem tapasztaltam még, hogy a magyarországi keresztények között olyan nagy vehemenciával és kitartással reklámoztak volna valamit, mint ahogyan ezt most tették az Eudoxiával készült beszélgetés kapcsán.

Bizonyos vagyok abban, hogy ezt a kitartást, még a legjobb reklám ügynökségek is megirigyelnék és talán még alkalmazásba is vennék ezeket az embereket, jó nagy fizetésért. Ha ma megjelenne János apostol és Isten szeretetéről beszélne, csak úgy a maga egyszerűségében, akkor azt nagyon kevesen hallgatnák meg, de ha valaki előáll valamilyen bombasztikus kijelentéssel, hogy ő a Mennyben járt, megjelent neki Jézus, stb, egyből piedesztálra emelik és Isten nagy emberének tartják úgy, hogy közben még az életét sem ismerik. Meggyőződésem, hogy a mostani időkben ez ellen mindenképpen fel kell emelnie a szavát annak, akiben még maradt valamennyi istenfélelem!

Most megpróbálom tisztázni, hogy jelenlegi látásom szerint mi lehet az oka annak, hogy ezek a meglehetősen bizar és furcsa „mennyei” élmények ennyire elterjedhettek az eklézsiában.

Vajon mi lehet ennek az oka? Azt hiszem erre a kérdésre két fontos választ találtam.

1. A természetfeletti hiánya

Először is Erre a kérdésre talán az egyik válasz, a természetfeletti hiánya. Amikor a természetfelettire gondolok, akkor én ezen első sorban Istent értem, ezért ezt úgy is mondhatnám, hogy a mostani korszakban hiányzik Isten jelenléte a gyülekezeteinkből. Napjainkban egy óriási kiüresedés látható az egyházban, és ez világméretben történik. Ne tévesszenek meg bennünket a hatalmas mega gyülekezetek, amelyekben hetente tízezrek gyűlnek össze, ugyanis gyakran ezeknek a gyülekezeteknek a

jelentős többségében is már csak szórakoztatás történik, a valódi istentisztelet helyett. Hamarosan nagy megrázásnak lesz kitéve az egész egyház, és amit most látunk a gyülekezeteinkben, az még semmi ahhoz képest, ami a következő években vár ránk. Nem véletlen, hogy szinte már naponta olvashatunk úgynevezett nagy prédikátorok különféle kétes ügyeiről, gyülekezeti szakadásokról, stb, de ez valójában még nem a megrázás, hanem ez csak a gyümölcse az eddig elkövetett bűnöknek. Ezeket a változásokat egyre többen érzik már, még azokban a gyülekezetekben is, amelyekben tilos ezekről beszélni. A gyülekezetekben van egy réteg, akik éheznek a természetfeletti, azonban úgy tűnik, hogy ezeknek az embereknek a többsége nem Isten ígéjére építette az életét, ezért sajnos őket nagyon könnyű befolyásolni.

2. A hitelesség hiánya

Óriási gondot okoz az is, hogy mostanában keresztény vezetők bizonyos kérdésekben homlokegyenest más véleményt képviselnek, korábbi véleményükhöz képest. Ez még nem is lenne baj, amennyiben az ilyen 180 fokos fordulat, esetleg Isten megismerése folyamatának az eredménye lenne, csak hogy ehhez képest ezek az emberek nagyon átlátszó módon változtatják az álláspontjukat, mindig éppen úgy, ahogyan ezt az aktuális érdekeik diktálják. Mottójuk az, hogy „nem mi változtunk meg, hanem a körülmények”. A gond ezzel az, hogy ez az eléggé átlátszó magatartás bizonyos körökben komoly csalódást okozott és az is nyilvánvaló, hogy ezek a csalódottak ez után új „szolgálati ajándékot” keresnek, viszont ha nem ismerik Isten ígéjét, akkor őket is könnyen becsaphatja az Ördög.

Az egyház jelenlegi állapotát tulajdonképpen jól összefoglalja a Jeremiás 4,22-23

„Bizony bolond az én népem: Engem nem ismernek, balgatag fiak ők, és nem értelmesek! Bölcsék ők a gonoszra, jót cselekedni pedig tudatlanok! Nézek a földre, de ímé kietlen és pusztaság; és az égre, de nincsen világossága!” (revideált Károli fordítás)

Isten népe tehát nem tudott felnővekedni Krisztusban, hogy képessé váljon Isten akaratának cselekvésére, hanem a gonoszságban, vagyis a világ dolgaiban növekedett fel. Ez okozza azt, hogy az ilyen emberek természetlenek, vagyis Isten királyságában nem gyümölcsöző az életük, a szívük nem tudott Isten ígéje által termékeny földdé válni, ezt jelenti az, hogy a föld kietlen és pusztaság. Az égnek nincs világossága, ez pedig azt jelenti, hogy nincs kijelentés, nincs Szent Szellem által megelevenített ige (rhéma). E miatt aztán szükségképpen megrázkódtatáson kell átmennie az egyháznak, ahogyan ezt az Igében is olvassuk: „Nézek a hegyekre is, ímé reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak!” (Jeremiás 4,24 a revideált Károli fordítás szerint) Tartsuk szem előtt azt a tényt, hogy itt és most újjászületett emberekről beszélünk!

Tehát: a természetfeletti hiánya és a hitelesség hiánya miatt hatalmas rés keletkezett az egyház szellemi életében, és ebbe most könnyedén be tudnak hatolni olyan emberek, akik magukról azt állítják, hogy megjelent nekik Jézus, levitte őket a pokolba, majd felvitte őket a Mennybe, sőt,

még apostolnak vagy prófétának is felkente őket. Ezt megelőzően soha senki még csak nem is hallott ezekről az emberekről, de ők most hirtelen óriási tekintélyre próbálnak szert tenni Krisztus testében, arrogáns módon félre tolva és lenézve olyan kipróbált embereket, akik már évtizedek óta hűségesen szolgálnak az egyházban, ugyanis bár mennyire is nyomorúságos állapotban van az egyház, még mindig vannak ilyen emberek!

Néhány általános megállapítás

A pünkösdi karizmatikus mozgalmon belül nagyon sok könyv jelent meg az elmúlt években olyan emberektől, akik azt állítják magukról, hogy egy valamiféle elragadtatás során Jézus elvitte őket a pokolba és vagy a Mennybe. Azt már csak mellékesen jegyzem meg, érdekesség gyanánt, hogy ezoterikus íróktól is származnak hasonló élménybeszámolókról szóló könyvek, érdekes, Jézus őket is elvitte a Mennybe, pedig közülük a legtöbb boszorkány, vagy legalábbis valamilyen okkult tudománnyal foglalkozik, élményeik mégis szinte 100%-ig hasonlítanak a karizmatikus írók által leírt élményekhez. Az interneten is sok úgynevezett mennyei élményről szóló beszámoló hallgatható és olvasható, ezek közül én magam is sokat átnéztem és azt kell mondanom, hogy ezeknek jelentős többségét teljesen hiteltelennek tartom, talán két három olyan beszámoló volt, amelyről azt merném mondani, hogy bár mikor újra meghallgatnám vagy elolvasnám. Nyilvánvaló azonban, hogy ez a megállapításom szubjektív, tisztában vagyok azzal, hogy a többség nem ért egyet a véleményemmel.

Hadd írjak le most mégis néhány olyan általános megállapítást, amelyre az elmúlt évek során jutottam el ezekkel az élménybeszámolókkal kapcsolatban! Tudom, hogy ezek a megállapítások is vitathatóak, én azonban mégis szeretném megosztani ezeket az olvasóval.

1. Érdekes, hogy az úgynevezett mennyei élményt átélt emberek közül jó néhánynak eléggé tragikus múltja volt, sanyarú sors, melynek hallatán, megindul az ember szíve. Némelyek arra hivatkoznak, hogy sanyarú sorsuk és szívük állapota miatt választotta ki őket az Úr és ezért kaptak mennyei élményeket is. Itt rögtön álljunk is meg egy pillanatra, ugyanis ez a megállapítás teljes mértékben ellentétben van Isten igéjével, bár tudjuk, hogy e miatt egyesek farizeusnak tartanak minket, nekünk azonban mégis az Igéhez kell ragaszkodnunk.

Efézus 1,3-6 a Csia fordítás szerint: „Áldott a mi Urunknak, a Krisztus Jézusnak Istene és Atyja, ki a Krisztusban, a mennyeiekben található minden szellemi áldással megáldott minket annak megfelelően, ahogy a világ megalapozása előtt őbenne kiválogatott bennünket magának, hogy őelötte szentek és kifogástalanok legyünk. Szeretetéből indítva azonban már eleve kiválasztott minket a maga számára a Krisztus Jézuson keresztül, avégre, hogy fiaivá tegyen, ahogyan ezt akarata is helyeselte.

Tette ezt kegyelmének magasztalására, mellyel bennünket abban a Szerelmesben megajándékozott.” Tehát itt azt olvassuk, hogy a Mennyei Atya, a Krisztusban áldott meg minket minden szellemi áldással, annak megfelelően, ahogy a világ megalapozása előtt kiválogatott bennünket magának, itt az a lényeg, hogy a Krisztusban. Az Atya, Krisztusban választott ki minket és Krisztusban áldott meg minket minden szellemi áldással, ezért is mondja az ige, hogy a Krisztus Jézus Istene és Atyja, vagyis nem a mi Atyánk, hanem az Ő Atyja, mi csak az újjászületésünk pillanatától kezdve szólíthatjuk őt legálisan a mi Atyánknak. Itt bizony szó nincs arról, hogy Isten a szívünk állapota miatt választott volna ki, vagy áldott volna meg minket bármivel is. Nem. Ő mindent Krisztusra nézve és Krisztusban tett értünk. Aztán ahogy tovább olvassuk az igét, azt is látjuk, hogy az Atya ezt szeretetéből indítva tette, az ő akarata szerint, azért, hogy magasztaljuk az ő kegyelmét, amellyel minket megajándékozott abban a szerelmesben, vagyis Krisztusban. Szeretete, akarata, kegyelme, itt ezekről olvasunk. Hol van itt szó arról, hogy a szívünk állapota miatt választott volna ki bennünket? Hiszen még gonoszak voltunk a megtérésünk előtt! A szívünknek aztán az égvilágon semmi köze sem volt Istenhez! Ráadásul az ige szerint még az ő kegyelmével is Krisztusban ajándékozott meg minket vagyis nem a szívünk állapota miatt, ugye?

2. Érdekes, hogy ezek az emberek, csak gondolnak egyet és egy imában úgymond odaszánják nyomorult életüket az Úrnak, majd nem sokkal később hirtelen mennyei elragadtatásban részesülnek, az persze már nem derül ki, hogy ezt megelőzően hol tartottak hitben.
3. Mindegyikőjüknek azt mondja Jézus, hogy „el kell mondanod az üzenetet”. Többször hivatkoznak arra, hogy ezt Jézus mondta. Őt ki merné megkérdőjelezni? Egy normális ember sem meri! Ezzel jól körbe van bástyázva az üzenet hitelessége!
4. Közülük sokan azt is állítják, hogy Jézus felkente őket a szolgálatra. Van aki az eljövendő nagy ébredés kizárólagos vezetőjének tartja magát, ez már eleve felfuvalkodottságról tesz tanúbizonyságot, ráadásul erre a pozícióra többen is igényt tartanak, így aztán eléggé nehéz lesz eldönteni, hogy vajon melyikük is lesz a tényleges vezető, ha egyáltalán lesz ilyen. Van olyan is, aki azt állítja, hogy Jézus felkente őt közbenjárói szolgálatra. Ez rendjén is lenne, azonban ezzel kapcsolatban felvetődik egy nagyon egyszerű, de annál súlyosabb kérdés. Miként lehetséges az, hogy egy hívő, mennyei élmény nélkül már nem is érti meg, hogy mi egy keresztény dolga?
5. Némelyeknek még a Sátán is megjelent és megfenyegette őket, hogy ne mondhassák el az üzenetet, amit állítólag Istentől kaptak. Vannak akik ezzel az állítással próbálják igazolni, hogy Isten létező legnagyobb üzenete van náluk az egyház számára. A probléma az,

hogy ezzel rögtön az igével azonos szintre helyezik az elragadtatásban kapott üzenetet, ugyanakkor a Biblia több helyen is világosan tanítja, hogy az életünkben az első számú tekintélyt, Isten igéjének kell adnunk. „Mennyire szereti népét! Szentjei kezedben vannak, lábaidhoz telepednek, befogadják beszédedet. Mózes törvényt adott nekünk, Jákób gyülekezetének, örökségül.” (5Mózes 33,3-4 revideált Károli)

„Szent templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felül felmagasztalád a Te Igédet.” (Zsoltár 138,2 revideált Károli)

6. Érdekes, hogy több élménybeszámolóban is nagyon sok szó esik a pokorról, sőt, helyenként több szó esik róla, mint a Mennyről. Némelyek még arról is beszámolnak, hogy ide-oda mennek, hol a Mennybe, hol a pokolba. Ezzel kapcsolatban hadd jegyezzem meg azt a tényt, hogy az egész Bibliában lényegében csak egy helyen olvashatunk részletesebb élménybeszámolót magáról a pokorról még pedig a Lukács 16,19-31-ben. A többi helyen inkább csak utalást vagy említést olvashatunk a pokorról, illetve a gyehennáról.

7. Megfigyeltem, hogy sok úgynevezett mennyei élménybeszámoló rendkívül zavaros, közülük némelyik szinte már csak általános megfogalmazásokat tartalmaz, gyakran primitív kiadásban. Sok bennük a meseszerű elem, holott a természetfeletti valóság sokkal inkább kijózanítja az embert, mint bármi más ezen a világon. Nekünk Isten királyságát és nem valamiféle Tündérországot kell hirdetnünk.

8. Olyannal is találkoztam már, hogy némelyek saját felekezetük vagy közösségük tanrendszerét adták elő, például, „a Mennyben jártam ahol Jézussal találkoztam aki azt mondta, mindenkinek meg kell tartania a szombatot” vagy „a Mennyben Jézus megmutatta nekem, hogy a nagy nyomorúság előtt lesz az elragadtatás”. Az ilyen és ehhez hasonló élménybeszámolók is eleve megkérdőjelezik bennem azt, hogy az illető aki ezeket nyilvánosság elé tárta, valóban a Mennyben járt volna. Jézus nem valamiféle vallást alapított tanrendszerekkel megtűzdelve, hanem magát az életet hozta el számunkra, aki ő maga, hiszen őbenne Isten nyilatkoztatta ki magát az emberiség számára.

9. Azt is megláttam, hogy nagyon veszedelmes dolog az, ha le nem tisztult háttérrel és legalább valamilyen elfogadható mentális állapotra felépült személyiség nélkül akarunk az ország nyilvánossága elé állni, komoly szellemi üzenetekkel. Az természetes, hogy a múltból lehetnek sérülések bennünk, amelyekből még meg kell gyógyulnunk, hiszen út közben vagyunk, a megszentelődés folyamatában, az viszont már teljesen elfogadhatatlan, ha valaki úgy akar magának szolgálatot, hogy

közben semmit sem épített a saját szellemi házában.

Nos, Kedves Olvasóm, ahogy magamban számoltam, arra jutottam, hogy még vagy 10-20 érvet biztosan le tudnék írni, de akkor soha nem végeznék a felsorolással. Újra elismerem, hogy a megállapításaim részben szubjektív élményeim és benyomásaim alapján keletkeztek, de hitem szerint ezek a megállapítások alkalmasak arra, hogy gondolkodjunk rajtuk.

Hogyan történik a megcsalattatás?

Kicsit foglalkoznunk kell a megcsalattatás témájával is ahhoz, hogy könnyebben megérthessük ezeknek az úgynevezett „mennyei” élményeknek a hátterét. Többféle képpen is érhet bennünket megcsalattatás, most ezeket szeretném górcső alá venni, természetesen a teljesség igénye nélkül.

1. Megcsalattatás érhet bennünket, a naivitásunk miatt.

A naivitás, bizonyos értelemben együgyűséget is jelent. A Példabeszédek 1,20-23-ban ezt olvassuk: „A bölcsesség kint az utcákon kiált; a tereken zengedeztetni az ő szavát. Lärmás utcafőkön kiált a kapuk bemenetein, a városban szólja az ő beszédeit. Míglen szeretitek, oh ti együgyűek az együgyűséget, és gyönyörködnek a csúfolók csúfolásában, és gyűlölik a balga-tagok az ismeretet?! Térjete az én dorgálásomhoz; ímé közlöm veletek az én szellememet, tudtokra adom az én beszédeimet néktek.” (revideált Károli) A bölcsesség amely Isten beszéde, aki nem más mint Krisztus, mindenhol elérhetővé teszi magát az emberek számára. Aki őszintén keresi az igazságot, azt Isten bárhol meg fogja találni. Isten szól az együgyű emberekhez, hogy hozzanak egy döntést, akarjanak már végre felnőni a kiskorúságból, akarjanak már végre kijönni a bűnökből!

Azokra akik ezt a döntést meghozzák, azaz megtérnek, Isten ki fogja árasztani Szellemét és közölni fogja velük beszédeit, vagyis megtanítja őket az ő útjaira, megismerteti velük önmagát. Akik akarják, hogy Isten végig vigye őket a megszentelődés folyamatán, azok fel fognak növekedni az Ő megismerésében és érett keresztényé válnak, képessé válnak a jó és a rossz közötti különbség megítélésére a szellemi dolgokban, végül tiszták és feddhetetlenek lesznek a Krisztus napjára (Filippi 1,9-10 Kolossé 1,9-10).

Akik azonban nem növekednek fel, hanem benne maradnak a kiskorúságban, azok Isten szemében továbbra is együgyűeknek számítanak. Nekik ezt mondja Isten igéje: „Azért hogy gyűlölték a bölcsességet, és az Úrnak félelmét nem választották. Nem engedtek az én tanácsomnak; megvetették minden én feddésemet. Esznek azért az ő útjuknak gyümölcséből, és az ő tanácsukból megelégednek. Mert az együgyűeket önfejűségük megöli, és a balgatagokat önteltségük elveszti.” (Példabeszédek 1,29-32 revideált Károli)

Tehát ezek az emberek a maguk útját járják és az ilyen emberek előbb-

utóbb meg is csalattatnak, mivel nem azt az utat választották, amelyet Isten a számukra kijelölt.

2. Megcsalattatás érhet bennünket, ha meg nem gyűlöljük a saját lelkünket.

Nagy gond az is, ha nem adjuk halálba a lelkünket úgy ahogyan azt Jézus mondja: "Ha valaki hozzám akar jönni, de meg nem gyűlöli atyját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, hozzá még a saját lelkét is, nem lehet tanítványom." (Lukács 14,26 a Csia fordítás szerint) Aki valóban ismeri Jézust, az pontosan tudja, hogy ez az ige nem a családunk iránti gyűlöletre késztet minket, itt inkább arról van szó, hogy nem szerethetjük a családunkat jobban, mint Istent. Nyilvánvaló az is, hogy a saját lelkünk meggyűlölése sem önmarcangolást és aszkéta életmódot jelent, hiszen a Bibliából pontosan meg tudhatjuk, hogy mit is jelent ez a számunkra. A saját lelkünk meggyűlölése azt jelenti, hogy feladjuk az összes vágyat, amely a lelkünkben van. A lelkünk tele van vágyakkal, amelyeket nekünk naponta halálba kell adnunk az által, hogy közösségben vagyunk Istennel és az ő akaratát keressük. A lelkünkben lévő régi vágyak főleg a saját hústesti természetünkből fakadnak. Naponta időt kell szakítanunk az Istennel való közösségre, valamint meg kell újítanunk az elménket az igével ahhoz, hogy a világból jövő információk ne tudják táplálni bennünk ezeket a vágyakat.

Mi közben gyakoroljuk az Úrral való közösségünket, a régi vágyak folyamatosan lecserélődnek és helyükre új vágyak, Isten vágyai születnek meg bennünk. Régi vágyaink, mint például az hogy a többi ember végre elfogadjon, elismerjen, szeressen minket, nagyban meghatározhatják szellemi életünket, különösen akkor, ha gyerek korunkban vagy fiatal korban elutasítást, esetleg elnyomást éltünk át. Ezekből meg kell gyógyulni és ha valaki ezt a gyógyulást nem Krisztusban keresi, akkor előbb-utóbb megcsalattatásba kerülhet, mert hamis, megtévesztő szellemek juthatnak be az életébe, ezeken a vágyakon keresztül. Elutasítottság, elismerés hiánya, szeretet hiánya, hiszem, hogy ezek mindenképpen a legveszedelmesebb csapdák közé tartoznak, mert aki ebből nem tudott meggyógyulni, az valamilyen módon mindenképpen kompenzálni akar, ha nem is tudatosan, de mégis csak meg akarja mutatni a világnak, hogy azért ő is valaki.

Pontosan tudom, hogy lehetünk bár mennyire jó szándékúak, ha érzelmileg nem gyógyultunk meg, akkor a fennálló réseken keresztül tisztátalan szellemek jöhetnek be az életünkbe és nagyon könnyen megtévesztés alá kerülhetünk. Ebben az esetben valószínűleg komolyan azt fogjuk hinni magunkról, hogy tényleg Isten látogatását éltük át, tényleg a Mennyben jártunk és mi tényleg nagyon-nagyon különleges, kiválasztott emberek vagyunk, holott csak megcsalattattunk az ördögtől.

A Zsidókhöz írt levél 4-dik fejezetében a 12-es versben a Csia fordítás

szerint ezt olvassuk: „Mert az Isten ígéje él és hatékony, élesebb bármely kétélű kardnál, és elhat a léleknek és szellemnek, az ízeknek és velőknek széjjeloszlásáig, megítélni képes a szív szenvedélyeit és gondolatait.”

Ezt az ígét nagyon szeretem a Békés-Dalos féle fordításban is olvasni: „Isten szava ugyanis eleven, átható és élesebb minden kétélű kardnál. Behatol és szétválaszt lelket meg szellemet, ízet és velőt. Ítélt a szív gondolatairól és érzületéről.” Tehát Isten ígéjének szét kell választania a lelket és a szellemet, ez azt is jelenti, hogy az ige szétválasztja bennünk egymástól a lelki és a szellemi dolgokat. Erre azért is nagy szükségünk van, hogy az istenkeresésünkbe ne keveredjenek bele pszichikai elemek. Isten ígéje képes megítélni a szív szenvedélyeit is. A szív, a lényünk központi magja, lényegében onnan indul ki az élet (Példabeszédek 4,23).

Ezért is kell a szívünkre vigyázni, mert ha oda is behatolnak a romlott vágyaink, akkor azok idővel szenvedélyekké válnak bennünk, a szenvedélyekkel teli szív pedig szintén képes megtéveszteni az embert. Igen, még a saját szívünk is becsaphat bennünket, ezért mondja Isten ígéje, hogy „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jeremiás 17,9 revideált Károli)

Szerencsére tudjuk a választ: „Én, az Úr vagyok, aki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom, hogy megfizessek kinek-kinek az ő útjai szerint és cselekedeteinek gyümölcse szerint.” (Jeremiás 17,10 revideált Károli)

A 10-es versben úgy olvassuk, hogy „megfizessek kinek-kinek... cselekedeteinek gyümölcse szerint”. Tudjuk, hogy a Bibliában más helyen így olvassuk, „...megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint” (Jelenések 22,12). Milyen jó, hogy a Jeremiás 17,10-ben Isten ezt mondja, a cselekedeteinek gyümölcse szerint, mert ez jó hír a számunkra! Lehet, hogy cselekedeteink, megtévesztett állapotunkból fakadnak, viszont az Úr, aki a szívet fürkészi és a veséket vizsgálja, folyamatosan jelzéseket ad nekünk a saját lelkiismeretünkön keresztül is, ezért egy darabig (amíg a cselekedeteink gyümölcset nem hoznak) még mindig van lehetőségünk Istenhez kiáltani állapotunk miatt.

Ilyenkor többnyire nem tudjuk megfogalmazni valódi problémánkat, Isten azonban, aki pontosan ismer bennünket, kiáltásunkra válaszként a szellemvilágban szétszakítja fölöttünk az eget és leszáll, hogy meginogjanak előtte életünk hegyei (Ézsaiás 63,19). Ezt úgy teszi, hogy ígéjével átszúrja a szívünket (Apostolok Cselekedetei 2,37 valamint Zsidókhoz írt levél 4,12). Ez a beavatkozás rettenetes lelki fájdalommal járhat, de ez által mégis elindulhat a lelkünkben és a szívünkben a gyógyulás folyamata, ráadásul az Úr nem csak megsebez, hanem be is kötöz bennünket. „Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.” (Jób 5,18 a Protestáns fordítás szerint)

3. Megcsalattatás érhet bennünket, ha nem fogadjuk be az igazságot

szeretetét.

2Tesszalonika 2,9-10 Csia Lajos fordítása szerint: „A törvénytípró megérkezése a sátán munkája következményeképpen a hazugság teljes hatalmával, jeleivel és csodáival fog végbemenni, az igazságtalanság mindenféle csalásával azokon, akik elvesznek annak fejében, hogy nem fogadták be az igazság szeretetét arra, hogy megmeneküljenek.”

Mit jelent befogadni az igazság szeretetét?

Szerintem azt jelenti, hogy minden területen Isten ígéje szerint akarunk élni és hitem szerint azt is jelenti, hogy Isten ígéje mindig mindenben korrigálhat bennünket. Az 5Mózes 13,1-ben a Protestáns fordítás szerint így olvassuk: „Tartsatok meg és teljesítsetek minden ígét, amelyet én parancsolok nektek! Semmit se tégy hozzá, se el ne végy belőle!” Jézus pedig ezt mondta: „Az szeret engem, aki magánál tartja parancsolataimat és megőrzi őket.” (János 14,21-a Csia Lajos fordítása szerint)

Megtartjuk vagyis megőrizzük magunkban valamint meg is tesszük mindazt amit az Úrtól tanultunk és tanulunk, ezt jelenti az igazság szeretetének a befogadása. Befogadni az igazság szeretetét, ez nem érzelmi kérdés, hanem egy döntés, ugyanis az igazság nem mindig kedvez az érzelmeinknek, mert az igazság van amikor megvág, megsebez, vagy át is szúr.

Nagyon veszélyes az, ha csupán az érzelmeinkkel próbálunk ragaszkodni az Urhoz, az ő ígéjének megtartása nélkül. Ha valaki mégis ezt teszi, bizonyos lehet abban, hogy előbb-utóbb megcsalattatás alá kerül. Azt hiszem manapság sok embert az érzelmei vezetnek. Sokan az érzelmeikre alapozva hozzák meg döntéseiket a hétköznapokban. Ez veszedelmes út, a vége a biztos halál!

Van egy nagyon fontos és közismert íge, amelyet gyakran könnyen félre értünk.

5Mózes 13,2-4 a Protestáns fordítás szerint: „Ha próféta vagy álomlátó támad közötted, és jelet vagy csodát ad tudtadra, és bekövetkezik az a jel vagy csoda, amelyről beszélt neked, és azt mondta, hogy kövessünk és tiszteljünk más isteneket, akiket nem ismertél, akkor se hallgass annak a prófétának a beszédére, vagy arra az álomlátóra, mert csak próbára tesz benneteket Istenetek, az UR, hogy megtudja, valóban teljes szívvel és lélekkel szeretitek-e Isteneteket, az URat.”

Nos, a magyarázat könnyűnek tűnik, ha jön egy próféta vagy álomlátó, aki azt mondja, hogy kövessünk más isteneket, akkor erre az emberre mi ne figyeljünk és persze itt vannak ezek az úgynevezett „mennyei” élmények, melyeket mostanság oly nagyon reklámoznak az eklézsiában, ezekben szó nincs arról, hogy mi más isteneket kövessünk!

Leegyszerűsítve, lényegében erről szólnak ezek az ígék, nem igaz?

Kedves Olvasóm, tudtad azt, hogy a dolgok általában egyszerűbbek mint

gondolnánk, de még sem olyan egyszerűek, mint ahogy gondoltuk?

A Biblia világosan tanít arról, hogy az ördög is jól ismeri az emberi természetet. Tudja nagyon jól, hogy újjászületésünk után már nem akarjuk szánt szándékkal megtagadni az Urat és nem akarjuk eladni az ördögnek a lelkünket, ilyet már tényleg csak megveszekedett, őrült emberek képesek megtenni. Ezért az ördög nem direkt módon akar minket eltéríteni Istentől, ennél ő kifinomultabb eszközöket alkalmaz. Például azt teszi, hogy észrevétlenül kezd minket eltéríteni Istentől. Hogyan? Úgy, hogy mindig csak egy picit térít el minket azokról a mennyei alapelvektől, amelyeket Isten lefektetett a számunkra. Nem véletlen, hogy az Úr követése, parancsolatainak megtartását és az ő beszédéhez való ragaszkodást jelenti (5Mózes 13,5) vagyis úgy követjük az Urat, hogy folyamatosan azokhoz a mennyei alapelvekhez ragaszkodunk, amelyekre ő tanít meg minket (1János 2,27).

Mit akar az ördög?

El akar minket tántorítani ezektől a mennyei alapelvektől.

„...mert el akart téríteni Istenetektől, az ÚRtól, aki kihozott benneteket Egyiptom földjéről, és kiváltott a szolgaság házából. El akart tántorítani arról az útról, amelyet megparancsolt neked Istened, az ÚR, hogy azon járj...!” (5Mózes 13,6 a Protestáns fordítás szerint)

Létezik olyan állapot is, amelyben az ember szíve már képtelen a megtérésre, az ilyen emberrel ekkor történik meg az, amit a 2Tesszalonika 2,11-12-ben olvashatunk a Csia fordítás szerint: „Éppen ezért küldi rájuk Isten a tévelyítés munkáját, hogy a hazugságnak higgyenek, hogy ítélet alá essenek mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem az igazságtalanságban gyönyörködtek.”

Azokra az emberekre, akik gyönyörködnek az igazságtalanságban, maga Isten küld megtévesztő szellemeket. A 37-dik Zsoltár 4-es versében a Protestáns fordítás szerint ezt olvassuk: „Gyönyörködj az ÚRban, és megadja szíved kéréseit!” Tudjuk, hogy az Úr a mi igazságunk és ha mi az igazságban vagyis Őbenne gyönyörködünk, akkor a benne való gyönyörködés (szemlélődés) következtében folyamatosan elváltozik a szívünk, a változás következtében pedig vágyaink, kívánságaink is megváltoznak vagyis Isten akaratának megfelelő dolgokért fogunk imádkozni. Ha azonban az igazságtalanságban gyönyörködünk, akkor a szívünk is annak megfelelően fog elváltozni.

Mindazok akik gyönyörködnek az igazságban, Istentől minden lehetőséget meg fognak kapni, hogy felnövekedhessenek Őbenne, de akik az igazságtalanságban gyönyörködnek, azok is meg fognak kapni minden lehetőséget, hogy növekedhessenek abban. Bár mennyire is megdöbbentő, de ez az állítás megegyezik a Szentírás tanításával, hiszen a Jelenések Könyvében azt olvassuk, hogy „Aki hamis, ártson ezután is, a mocskos mocskolódjék tovább, az igazságos legyen tovább is igazságos,

és a szent szentelődjék meg.” (Jelenések 22,11 a Csia fordítás szerint)

Vida Sándor fordítása szerint: „aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és a szennyes, még szennyesebb, és az igazságos tegyen igazságosságot ezután is és a szent még jobban szentelődjék meg.” Az 1Királyok 22-ben kapunk egy kis betekintést arról, hogy miként jöhet rá egy emberre vagy egy egész közösségre a megtévesztés szelleme. Akháb (Izrael királya) háborúban akarta vissza foglalni Rámót-Gileádot Arám királyától és ebben Josafát júdai királytól is segítséget kért. Ez a terv nem egyezett meg Isten akaratával, ezt Josafát is érezhette, ezért mondta, hogy kérdezzék meg a prófétákat is. Akhábnak volt 400 prófétája, azok mind azt mondták, hogy ez a háború Istentől van, Akháb király győzni fog. Mind a 400 próféta megtévesztés alatt volt? Vajon miért? Hiszen valószínűleg ezt megelőzően gyakran előfordulhatott, hogy bizonyos esetekben 100%-os pontossággal prófétálhattak Akháb király számára! A probléma talán az volt, hogy ezek a próféták támogathatták Akhábot, különben Jézabel már rég megölette volna őket. Sehol nem olvasunk arról, hogy Illésnek bár milyen kapcsolata, közössége is lett volna ezekkel a prófétákkal, talán nem véletlenül, mert ez sok mindent elárul nekünk. Elárulja például azt, hogy ezek a próféták nem hirtelen, egyik napról a másikra, hanem folyamatos engedetlenségük következtében kerültek megtévesztés alá. Amiről az 1Királyok 22-ben olvashatunk, az már a végső állapot volt az életükben. Úgy tűnik Josafátnak működhetett az intuíciója, mert megkérdezte Akhábtól, hogy „Nincs itt az ÚRnak több prófétája, akit megkérdezhethetnénk?” (1Királyok 22,7 a Protestáns fordítás szerint) Hiába prófétálta mind a 400 próféta ugyanazt, úgy látszik Josafát királyban mégis valami megmagyarázhatatlan nyugtalanság kezdett eluralkodni. Ekkor jött a képbe Mikájehu, aki, talán kerülni akarván a konfliktust, furcsa módon ezt mondta Akhábnak, „Vonulj föl, és járj szerencsével! Az ÚR a király kezébe adja azt.” (1Királyok 22,15 a Protestáns fordítás szerint) Nos, ezen a ponton már minden bizonnyal Akháb királyt is valamiféle nyugtalanság zavarhatta meg, valamit érezhetett még a bensejében, mert a 16-os versben így szólt, „Hányszor eskettelek meg, hogy csak igazat mondj nekem az ÚR nevében?!” Talán még neki is működhetett egy kicsit az intuíciója vagy talán a lelkiismeretében érezhetett valamit, de ő már semmiképpen nem akart megtérni, ő már mindenképpen hinni akart a hazugságnak és mivel ezt akarta, ezért „segítséget” is kapott ebben Istentől az által, hogy teljesen kiszolgáltatta őt a megtévesztés erejének. Isten azonban ezt mégis úgy teszi, hogy közben az utolsó pillanatig felkínálja a megtérés lehetőségét, így volt ez Akháb esetében is.

Aztán láthatjuk a végkifejletet is és innentől már teljesen világos, hogy az események a szellemvilágban dőltek el.

„Mikájehu pedig ezt mondta: Halld meg az ÚR igéjét! Láttam az URat trónján ülve, és az egész mennyei sereg ott állt a jobbán és balján.

És ezt mondta az ÚR: Ki fogja rászedni Ahábot, hogy felvonuljon és

ellessék Rámót-Gileádnál? Erre az egyik ezt mondta, a másik azt mondta. De előlépett egy lélek, (szellem) megállt az ÚR előtt és így szólt: Majd én rászédem őt! Az ÚR ezt kérdezte tőle: Hogyan?

Az így felelt: Elmegyek és hazug lélek (szellem) leszek minden prófétája szájában. Az ÚR pedig így szólt: Így csakugyan rá tudod szedni. Menj és tégy így!

Íme így adott az ÚR hazug lelket (szellemet) valamennyi prófétád szájába. Az ÚR kimondta vesztedet.” (1Királyok 22,19-23 a Protestáns fordítás szerint)

A 19-es versben mennyei seregről olvasunk, azonban nyilvánvaló, hogy ezen a „gyűlésen” jó és gonosz angyalok egyaránt részt vehettek, hiszen az aki hazug szellemként aposztrofálta magát, semmiképpen sem lehetett jó szellem.

A szellemek egyik része az Úr jobbján, másik része pedig a ballján állt, elképzelhető, hogy hasonlóan ahhoz, ahogy a nemzeteket is szétválasztotta az Úr, a Máté 25,31-33 szerint. Ez után pedig kibontakozik előttünk egy abszolút természetfeletti megcsalattatásról szóló történet. A történetben világosan láthatjuk, hogy az Úr nem csak jóvá hagyja azt amit a hazug szellem javasol, hanem el is küldi őt, hogy hajtsa végre saját javaslatát (1Királyok 22,21-22).

Meggyőződésem, hogy ez a történet rendkívül aktuális a mai magyar eklézsia számára. Ha csak az elmúlt két év eseményeire gondolok, például arra, hogy egyes keresztény vezetők hogyan tudtak kompromisszumokat kötni meglehetősen furcsa politikai erőkkkel, akkor egyszerűen nem tudom azt mondani, hogy az egyház jelentős része ne lenne megcsalattatás alatt. Ezért Isten most teszteli a népét, pontosan úgy, ahogyan ezt az 5Mózes 13,4-ben is olvassuk, „...próbára tesz benneteket Istenetek, az ÚR, hogy megtudja, valóban teljes szívvel és lélekkel szeretitek-e Isteneteket, az URat.” (Protestáns fordítás) Most már egyre inkább nyilvánvalóvá válik, kik azok akik mindenféle hazug, természetfeletti élményt elfogadnak mint isteni meglátogatást és kik azok, akik tényleg ragaszkodnak az Úrhoz, még pedig úgy, ahogyan ez Isten igéjében meg van írva.

Az is nyilvánvaló, hogy most már egyre több olyan eset van, amelynél már csak a szellemek megítélésének ajándékával tudjuk leleplezni a szellemeket, mert az ördögnek is meg vannak azok a felkentjei, akik szinte 100%-os pontossággal azt hirdetik, mint amit Isten emberei hirdetnek és ez már a legkifinomultabb megtévesztés, hiszen mindenki ugyanazt mondja (Apostolok Cselekedetei 16,16-17). Ez is arra int bennünket, hogy amikor egy tanítást hallgatunk, akkor ne csupán a szavakra, hanem első sorban a szavak mögött lévő szellemre figyeljünk! Jól példázza ezt az 1688-ban született svéd származású Emanuel Swedenborg esete is, akiből hatalmas tudós vagy csodálatos igehirdető lehetett volna, ha valóban Isten embere let volna. Például ő volt az, aki feltalálta a ballisztikus rakétát is, csak abban az időben ezt még nem lehetett elkészíteni.

Nagyon sok könyvet írt, munkáit magyarra is lefordították. Korának teológusai szinte nem találtak fogást rajta, könyveiben mély igazságokat tanított és mindazt hirdette, amiről a Bibliában is olvashatunk. Beleolvastam a könyveibe és én sem találtam semmi kivetni valót a tanításaiban, olvasás közben azonban mindig egy megmagyarázhatatlan nyugtalanság jött rám és mindig egyre feszültebb lettem, míg végül beleolvastam az életrajzába, amelyben ő maga vallotta be, hogy 1743-tól spiritizmussal kezdett foglalkozni és az időtől fogva minden nap társalgott a szellemvilággal. Az összes "csodálatos" tanítást azok a szellemek mondták el neki, akiket ő rendszeresen megidézett.

Egyébként hajszáll pontosan ugyanezt a nyugtalanságot és feszültséget éreztem akkor is, amikor végig hallgattam a mostanság reklámozott és az interneten is futótűzként terjedő "mennyei" élményekről szóló beszámolót. Jól látható, hogy ezekben az időkben a sátán, átváltoztatta magát a világosság angyalává, ezt olvassuk a 2Korintus 11,14-15-ben is a Protestáns fordítás szerint: "Nem is csoda, mert maga a Sátán is a világosság angyalának adja ki magát. Nem meglepő tehát, hogy szolgálói is az igazság szolgálóinak adják ki magukat; de a végük cselekedeteikhez méltó lesz."

Három fontos alapelv

Manapság egyre többen állítják magukról, hogy a Mennyben jártak, sőt, az USA-ban van olyan keresztény gyülekezet, amelyben azt tanítják, hogy akár naponta is bejárhatunk a Mennybe. Ebben a közösségben azt tanítják, hogy egy egyszerű gyakorlat segítségével bár mikor kiléphetünk a testünkől és bemehetünk a Mennybe, csak keresnünk kell egy nyugodt helyet ahol el kell lazulnunk, majd kezdjünk erősen koncentrálni a mennyei dolgokra. Tanításukat a Kolossé 3,1-2-re alapozzák. Szerintem azok akik keresztény létükre terjesztik ezt a tanítást, olyan szintű megcsalattatás alatt lehetnek, amely alól már nagyon nehéz kijönni. Ahogyan erre már az írásom elején utaltam, némelyek manapság elég gyakran és könnyedén járkálnak a Mennyben, ehhez képest viszont azok, akikről a Bibliában olvashatunk, egyáltalán nem ingyen kapták ezeket az élményeket.

Találtam három olyan alapelvet, amelyjel összhangban kell lennie egy valódi mennyei élménynek, de legalábbis a három közül az egyikkel mindenképpen. Természetesen mindig lehetnek kivételek, persze ilyenkor rögtön lenne is jelentkező, hogy ő a kivétel. Igaz, hogy az ő élete nincs összhangban egyik alapelvvel sem, de neki mégis megjelent Jézus és felvitte őt a Mennybe.

Most nézzük meg ezt a három alapelvet!

1. A szenvedés

A Jelenések 1,9-ben ezt olvassuk: „Én, János, éppen az azori-szigeteken voltam, egy 5 csillagos szálloda tengerpartján ülve egy pohár koktéllal a kezemben, amikor egyszer csak elragadtattam a mennyei Jeruzsálembe.”

A szívük mélyén sokan szeretnék így értelmezni a Jelenések 1,9-et, de ott sajnos nem ezt olvassuk.

„Én, János, testvéretek a Jézusban való szorongattatásban, királyságban és kitartásban, közösségben vagyok veletek, az Isten igéjéért (igéje miatt) és a Jézus bizonyágtételéért (bizonyágtétele miatt) a Patmosznak nevezett szigetre kerültem.” (Jelenések 1,9 a Csia fordítás szerint)

Itt bizony többek között szorongattatásról és kitartásról olvasunk, valamint arról, hogy János apostolt a Patmosz szigetére száműzték. Úgy tudom, hogy ez a sziget egy kopár, sziklás terület volt, oda nem nyaralni küldték az embereket. János tehát megpróbáltatások és szenvedések között élt, száműzetésben egy kopár szigeten, de Isten ekkor hatalmas módon meglátogatta őt. „Szellemben eljutottam az Úr napjára, és akkor a hátam mögül erős hangot hallottam, mintha kürt harsogna...”, (Jelenések 1,10 a Csia fordítás szerint) Érdemes azt is megfigyelni, hogy Pál apostol, a korintusiakhoz írt második levelében, a 12-dik fejezetben csupán néhány mondatban tesz említést mennyei élményeiről, viszont ugyan ebben a levélben sokkal többet beszél a Krisztusért való szenvedéseiről. Pál rájött arra, hogy Isten dicsőségének hatalmas megnyilvánulásához, szenvedéseken keresztül vezet az út.

Az 1Péter 4,13-14-ben a Csia fordítás szerint ezt olvassuk: „Sőt, amennyiben közösséget vállaltok a Krisztus szenvedéseivel, örüljétek, hogy majd dicsőségének lelepleződésekor is ujjongva örvendezhettek. Ha a Krisztus nevéért szidalmat kaptok, boldogok vagytok, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és Istennek Szelleme.” Sokan szenvedések és megpróbáltatások nélkül akarják meglátni Isten dicsőségét, de ez a kívánságuk így nem teljesezhet be, mert ez ellentmondana nem csak a Szentírásnak, hanem Isten karakterének is, amely a szentség.

2. Nehéz küldetés

Van amikor Isten azért látogat meg valakit hatalmas módon, mert annak az embernek, egy egész életre szóló nehéz küldetés jutott feladatul. Például ilyen ember volt Mózes, aki 40 éven keresztül együtt volt Izrael fiaival a pusztában. Isten dicsőségének látása nélkül kizárt dolog, hogy ezt a 40 évet kibírta volna. Tudjuk, hogy az ő életében is több alkalommal voltak mély pontok. Szinte bizonyosak lehetünk benne, hogy ezekben a helyzetekben megemlékezett arról a hatásról, amely Isten dicsőségének a szemlélése közben érte őt. Ezékiel, aki a babiloni fogság idején élt, tudta jól, hogy honfitársai nem fogják őt elfogadni és nem fognak megtérni, ráadásul ennek az embernek a felesége is meghalt. Isteni meglátogatások nélkül nem tudta volna végezni szolgálatát. Ne feledkezzünk meg Ézsaiás prófétáról sem, akire manapság oly sokan hivatkoznak, mert azt állítják magukról, hogy ők is átérték azt az isteni meglátogatást, amelyről az Ézsaiás 6-ban olvashatunk.

Ezzel kapcsolatban pedig a személyes véleményem az, hogy én ezt egyszerűen kizárt dolognak tartom! Ha valaki átéli azt a brutális élményt, amelyről az Ézsaiás 6-ban olvashatunk, az a szentségnek legalább olyan fokán kell álljon, mint Ézsaiás annak idején, de amikor ő meglátta az Urat,

mégis csak ennyit bírt mondani: „Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a Királyt, a Seregek URát látták szemeim!” (Ézsaiás 6,5 a Protestáns fordítás szerint) A 6-dik fejezetben csak néhány verset kell átugornunk és rögtön megláthatjuk, hogy milyen nehéz feladatot kapott Ézsaiás. Csak az ígét idézem, semmi extrát nem kívánok hozzáfűzni.

„Ő válaszolt: Menj, és mondd meg e népnek: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete! Tedd kövérré e nép szívét, tedd süketté a fülét, és kösd be a szemét, hogy szemével ne lásson, fülével ne halljon, szívével ne értsen, és megtérve meg ne gyógyuljon. Megkérdeztem: Meddig tart ez, Uram? Ő így felelt: Míg el nem pusztulnak, és lakatlanok nem lesznek a városok, a házakban nem lesz ember, a föld pedig pusztává nem válik. Eltávolítja az ÚR az embert, és nagyon elhagyott lesz az ország. Ha megmarad belőle egy tized, azt is újból pusztulás éri. De úgy, ahogyan a csernek vagy a tölgynek kivágás után is megmarad a gyökere. Ez a gyökér lesz a szent mag!” (Ézsaiás 6,9-13 a Protestáns fordítás szerint) Nos, ha Ézsaiás szellemi élményét szeretnénk átélni, akkor ahhoz az övéhez hasonló szolgálatot kell végeznünk. Ő állítólag úgy halt meg, hogy ketté fűrészelték.

Én hálát adok Istennek, hogy nem mi döntjük el a szolgálat kérdését. Egyedül Isten az, aki pontosan tudja, hogy melyikünk mire alkalmas és annak megfelelően lát el bennünket a Szent Szellem ajándékaival, valamint a feladatainkhoz szükséges kenettel (természetfeletti erővel).

3. Az érettség

A 2Korintus 12,2-4-ben a Csia fordítás szerint ezt olvassuk: „A Krisztusban ismerem egy embert, akit tizennégy évvel ezelőtt – hogy testben-e, nem tudom, hogy testen kívül-e, nem tudom, Isten tudja – elragadták a harmadik égig. Ismerem ezt az embert, – hogy testben-e, testen kívül-e, nem tudom, Isten tudja – akit elragadtak a paradicsomba, s ott kibeszélhetetlen szavakat hallott, melyeket nem szabad elbeszélnie embernek.” A legtöbb bibliakutató egyet ért abban, hogy Pál apostol itt saját magáról beszél. Neki tehát volt egy különös és valódi mennyei élménye, melyről szinte alig tesz említést. Mikor? Tizennégy évvel ez előtt. A korintusiakhoz írt második levél valószínűleg Kr. u. 54–56 körül keletkezett. Ebből könnyen kiszámolhatjuk, hogy mennyei átélése talán Kr. u. 40-ben vagy 42-ben lehetett. A Bibliában sehol nem olvasunk arról, hogy Pál bárkinek is dicsekedett volna ezzel az élménnyel. Azt elképzelhetőnek tartom, hogy esetleg néhány, a szellemi életben érett emberrel megoszthatta ezt az élményt. Talán Titusznak vagy Timóteusnak mondhatott valamit, de azt teljesen elképzelhetetlennek tartom, hogy a nagy nyilvánosság számára valamit is mondott volna mennyei élményéről, hiszen ez Pál karakterével teljesen ellentétes lett volna, ő ugyanis nem volt dicsekvő ember. Ehhez képest ha valaki mondjuk 2012 június 28-dikán felmegy a Mennybe, az biztos, hogy 2012 június 29-dikén már az interneten hallgathatjuk az erről szóló élménybeszámolóját. Pál, aki valóban apostol volt, tizennégy évet várt. Szerintem ő pontosan tudta,

hogy mit élt át, mégis várt.

Hitem szerint azért várt, hogy letisztuljon benne mindaz, amit átélt. Erre csak olyan emberek képesek, akik már elég érettek ahhoz, hogy Isten mélyebb szellemi titkokat is megoszthasson velük. A titkot pedig nem szokás kifecsegni, legalábbis addig semmiképpen sem, amíg a titok gazdája ezt meg nem engedi, ugyanis a titok azért titok, mert titok, ez ilyen egyszerű. János apostol ugyan sok szellemi titkot megosztott a hét gyülekezettel, de neki ezt kifejezetten megparancsolta az Úr, ráadásul ő akkor már idős ember volt, neki addigra már több évtizednyi, megszolgált tekintélye volt. Kenneth E Hagin 1936-tól állt be pásztori szolgálatba, és talán 1951-től jelent meg neki Jézus. Akkor nyíltak meg a szellemi szemei a démonvilágra, és voltak elragadtatásai. Mindezt tizenöt évnyi masszív, kemény odaszánt szolgálat, iget tanulmányozás, térdein elmondott imák és sok lemondás előzte meg. Hagin öregemberként egy tulsai konferencián mondta el egy huszonöt évvel azelőtti megtapasztalását és az elhívásának egy lényeges pontját, mondván, hogy azért nem mondta el addig, mert Isten ezt nem engedte meg neki.

Azon a konferencián ezt mondta: „Nem magamra akarom felhívni a figyelmet, hanem Jézusra!” Igen, ezt hívják érettségnek, viszont a mostani kereszténységben szinte alig vagy csak itt-ott látszanak az érettség jelei. Mostanság sokan vannak akik gyorsan és könnyen kifecsegték azt, amit állítólag Istentől kaptak. Azt állítják magukról, hogy jártak a Mennyben és ezért ők most már apostolok, közben pedig nincs mögöttük semmiféle hitelesség, megszolgált tekintély, egy szóval éretlenek.

Üzenet az egyháznak?

Felvetődik a kérdés, hogy Isten adhat e mennyei élményt olyan embernek aki nem rég tért meg vagy esetleg még meg sem tért? Igen, adhat, de egy ilyen meglátogatás nem hordoz üzenetet az egyház számára, hanem személyre szabott. Ilyen volt például Mahesh Chavda esete is. Elmondása szerint ő ezt megelőzően már sokat olvasta a Bibliáját és kinyilatkoztatást kapott arról, hogy valóban Jézus a messiás. A gond az volt, hogy úgy érezte, nem lesz ereje feladni családi háttérét és amikor ezen vívódott, akkor Isten hirtelen mennyei elragadtatást adott neki és betekintést kapott a Mennybe.

Mahesh testvér ebből semmiféle globálisan mindenkinek szóló következtetést nem vont le, hanem csak a maga számára, még pedig azt, hogy döntését nem halogathatja tovább, azonnal át is adta az életét Jézus Krisztusnak és újjászületett. Évekkel később amikor az egyik igehirdetésében elmesélte élményét, akkor sem állította, hogy üzenetet kapott volna az egész egyház számára, de még magát sem állította be sem apostolnak, sem prófétának.

Ehhez képest mostanság megjelennek emberek, akikről azt sem tudjuk,

hogy milyen háttérrel rendelkeznek, be sem épültek Krisztus testébe, de ők mégis üzenetet kaptak Jézustól az egész egyház számára. Az sem fogadható el, ha valaki a saját felekezetének akar nyilvánosan üzenni, ugyanis az egyház nem felekezetekből, hanem emberekből áll. Ha pedig valaki a gyülekezet vezetőjének akar üzenni, akkor ne a nyilvánossággal próbáljon manipulálni, hanem inkább keresse meg őt személyesen, de előtte azért jól gondolja meg azt, hogy csak akkor inthet meg egy pástort, ha vele azonos hatókörben van! A Galatákhhoz írt levélből tudjuk, hogy Péter apostol is Pál apostol intette meg, nem pedig egy olyan ember, aki még csak be sem épült az egyházba.

Azt is tudjuk, hogy János apostolon keresztül Jézus üzent a hét gyülekezetnek, de János mögött addigra már több évtizednyi megszolgált tekintély volt és ez hitelesítette az üzenetét, valamint az, hogy valódi tanítvány volt. Ha valaki azt állítja magáról, hogy ő a Mennyben járt és Jézus üzenetét akarja nekünk átadni, jogunk van elutasítani az üzenetet, ha úgy érezzük, hogy a bennünk lévő kenet nem tesz a bensőnkben bizonyosságot az üzenet mellett (1János 2,27). Nem szabad félnünk, mert semmiről nem fogunk lemaradni, ugyanis ha valóban szeretjük Jézust, akkor ő így vagy úgy, de mindenképpen el fog érni minket, ha valóban üzenete van számunkra.

Ha pedig valaki valóban Jézust akarja látni és nem csupán valamiféle káprázatot, akkor helyezze az életében első helyre Isten ígését. Az ilyen embernek ezt mondja Jézus: „Az szeret engem, aki magánál tartja parancsolataimat és megőrzi őket. Azt pedig, aki engem szeret, szeretni fogja Atyám. Én is szeretni fogom azt, és láthatóvá teszem magam majd neki.” (János 14,21 a Csia fordítás szerint) Jézus megígérte nekünk, hogy ígésén keresztül láthatóvá teszi magát szellemi szemeink számára. Jézust meglátni az ígésben, ez természetfeletti, mert erre csak a Szent Szellem által vagyunk képesek. Hiszem, hogy Isten akar nekünk adni szellemi élményeket, gyakran szükségünk is van ezekre az élményekre, de maradandó változást nem ezek az élmények hoznak bennünk, hanem az ő ígéje, ezért kell sokat elmélkednünk Isten ígésén (Józsua 1,8 valamint Zsoltár 1,2).

Meg kell feszítenünk magunkban a természetfeletti utáni vágyat, mert ha csak önmagában a természetfeletti vágyakozunk, az veszélyes lehet számunkra, ezért nekünk Isten után kell vágyakoznunk, mert ő azaz egyetlen természetfeletti forrás, akire nekünk vágyunk kell. Sok kereszténynek nem ártana azt sem végig gondolni, hogy egyáltalán nem mindegy, milyen szellemi magot fogadunk be a szívünkbe, ugyanis a befogadott mag, folyamatosan táplálékot kíván.

Ha tehát rossz magot fogadunk be és az táplálkozni kezd bennünk, akkor abból fel fog növekedni egy rossz gondolkodásmód, a rossz gondolkodásmódból rossz cselekedetek, a rossz cselekedetektől pedig rossz életvitel fog kialakulni. Ha például egy gyülekezetben a presbiterek

fele befogad egy jó magot, a másik fele pedig egy rossz magot, akkor ennek következtében a presbitériumon belül is két féle gondolkodásmód, két féle cselekedet, majd két féle életvitel, illetve két féle gyülekezetvezetési elv fog megjelenni, majd végül szakadás lesz abban a gyülekezetben.

Az elmúlt évek során azt is megfigyeltem, hogy akik megcsalattatás alatt vannak, rendkívül idegesen reagálnak akkor, amikor valaki ezzel szembesíti őket. „Ekkor odalépett Cidkijjá, Kenaaná fia, arcul ütötte Míkájehút, és ezt mondta: Talán eltávozott tőlem az ÚR lelke, (szelleme) és csak veled beszél!” (1Királyok 22,24 a Protestáns fordítás szerint)

Végül hadd térjek ki az írás címére: Meglátogatás vagy megcsalattatás? Mostanában sokan felteszik ezt a kérdést. Vajon az a sok furcsa természetfeletti átélés amelyről mostanában hallhatunk, Istentől jövő meglátogatás az egyház számára?

Én úgy hiszem, hogy nem. Ami most zajlik az egyházban, az még nem a meglátogatás. Nem, szerintem ez inkább megcsalattatás.